

vigtigt Principspørgsmaal, saa er det selvfølgelig, at vi meget let fra vor Side kunne gaa ind paa en Bevilling, mod hvis Realitet vi ikke have nogen som helst Indvending. Det, at der kommer et Bidrag til fra Handelsstandens Side, kan selvfølgelig kun styrke Forslaget, idet det viser, at man i de Kredse, som ere nærmest interesserede deri, har en Forventning om, at det vil være af væsentlig Betydning for vor Handels og Skibsfarts Udvikling. Det er en Forventning, vi alle dele, og jeg vil ønske, at den maa blive opfyldt. Om Bevillingen kommer til at staa paa Indenrigsministeriets eller paa Marineministeriets Budget, lægge vi fra vor Side ingen Vægt paa. Togtets Karakter bliver selvfølgelig den samme, paa hvilket Budget Bevillingen posteres, og der er selvfølgelig ikke noget Menneske, der mener, at de militære Udgifter blive mindre eller større, hvad enten man opfører denne Post paa det ene eller det andet Ministeriums Budget.

Med Hensyn til det tredje Punkt i Betænkningen indtage vi en noget anden Stilling. Vi kunne ikke gaa med til Bevillingen til Neksø Havn, fordi vi af de Realitetsgrunde, jeg udviklede ved tredje Behandling, ere imod den, og fordi denne Bevillings Vedtagelse aldeles ikke er nogen Betingelse for, at vi kunne faa en Finanslov. Jeg finder det ganske naturligt, at Fler-tallet stemmer den ind igen, da det har stemt for den paa tidligere Stadier, men det er lige saa naturligt, at vi, der i Realiteten ere derimod, ikke gaa med dertil.

Jeg skal blot i denne Anledning til-lade mig at gøre nogle mere almindelige Bemærkninger om hele vor finansielle Stilling og Grundsætningerne for vor Finanslovbehandling, Bemærkninger, som jeg tror, det vil være rigtigt at fremsætte nu, da vi staa ved Slutningen af Finanslovens Behandling. Naar vor Statshusholdning skal være forsvarlig, forstandig og sparsommelig, er det nødvendigt, at hvert Aars Budget er anlagt saaledes, at det har et Overskud eller dog i alt Fald balancerer, og hvis det skal naas, er det atter nødvendigt, at Hovedbehandlingen af Finansloven foregaar ved Finanslovens anden Behandling, hvor vi have samtlige Enkelt-heder foreliggende paa en Gang til Drøftelse, hvor vi kunne veje den ene imod den anden og se, hvilket finansielt Resultat det hele vil føre til. Det er ogsaa en gammel Fordring her i Tinget, at Finanslovens anden Behandling skal være Hovedbehandlingen. Det har altid været meget vanskeligt at overholde det, det skal jeg villig

indrømme, men det er blevet værre og værre, og i de senere Aar synes det mig, at Forholdet i den Henseende er blevet i høj Grad uheldigt. Jeg skal anføre et Par Tal, der kunne illustrere det. Jeg skal ikke dvæle ved de Aar, hvor vi havde de provisoriske Finanslove, thi det følger af sig sely, at man ikke kan anstille en Sammenligning mellem Finanslovbehandlingen den Gang og nu. I Parentes skal jeg dog bemærke, at selv i de senere provisoriske Aar blev der fra dette Tings Side lagt Vægt paa, at den Finanslov, vi lode gaa fra os, ikke havde Underskud. Men jeg skal holde mig til Finanslovene efter Forliget i 1894.

Forligets Finanslov havde et Overskud af 2,862,371 Kr. 15 Øre, og Finansloven for 1895—96 havde et Overskud af 2,926,093 Kr. 76 Øre. Men efter 1895 er der sket en Forandring. Der har været et Aar, nemlig 1897—98, da vi havde et Overskud paa 2,112,911 Kr. 81 Øre; men i alle de andre Aar efter 1895 have vi haft Underskud, saaledes i 1896—97 et Underskud af 423,119 Kr. 12 Øre, i 1898—99 omtrent det dobbelte, 989,947 Kr. 59 Øre, og nu i Aar atter omtrent det dobbelte, 1,821,907 Kr. 29 Øre.

Det er klart, at en saadan Udvikling er i høj Grad betænkelig, men vi vide alle, hvoraf det kommer. Det er mere og mere blevet Skik, at der mellem anden og tredje Behandling af Finansloven kommer store og vigtige Forslag fra det høje Ministerium, og at Tinget gaar ind paa at tage dem med. Det høje Ministerium har i Aar mellem anden og tredje Behandling sendt os en Række store og kostbare Forslag, nogle paa Hundrede Tusinder, nogle paa mellem $\frac{1}{4}$ og $\frac{1}{2}$ Million, saa at der mellem 2den og 3dje Behandling i alt var ny Forslag til et Beløb af omtrent $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Disse Forslag vare gennemgaende saaledes, at man i Realiteten ikke kunde have noget synderligt at indvende imod dem, men de fremkom paa et Tidspunkt, som gjorde det umuligt at tage dem med ved Overvejelsen af Balancen paa Finansloven, og efter gammel Praksis vilde det derfor ikke have været mærkeligt, om man fra Folketingets Side havde sagt: Disse Forslag kunne vi ikke behandle i Aar af den Grund, at de ere fremkomne paa saa sent et Tidspunkt. Mine Meningsfæller og jeg have ved flere Lejligheder tænkt paa at stille Forslag i denne Retning, men vi erkende, at Afgørelsen af, hvad man under Hensyn til Finanslovens endelige Skikkelse kan gaa med til eller ikke, maa ligge hos det Parti, som er det ledende, som har